

Onze Titelplaat.

Ziedaar ons blad met eene titelplaat verrijkt.

Hoe goed drukt zij het programma en het doel van onzen strijd uit!

Zie hoe die kloeke werkmán vol begeestering de banier van het volkenrecht op die plaats plant, waar tot hier toe slechts voorrecht en bedrog den scepter zwaaiden.

Met moed en bezieling volgt hem de eindeloze schaar der ontferden, die voor de eerste maal met het stembriefje in de hand hun machtigen wil gaan verkondigen, en daardoor brood en vrijheid aan allen willen schenken.

Langs de overzijde der plaat staat een andere forsche kerel, een onzer moedigsten, die met zijn houweel, waarmede hij reeds zoo veel grondvesten van vermoedde gebouwen neder sloeg, het versleten en vraakroepend artikel 47 der grondwet, dat de 11/12 der meerderjarige mannelijke Belgen van hun burgerrecht berooft, onder de slagen van zijn vernietigend werktuig verplettert!

Bravo, zulk een geestdrift als hier wordt afgebeeld moet alle werklieden bezielen.

Wij moeten met kracht en volharding voor ons verheven natuurrecht weten op te komen, anders blijven wij een volk van slaven, dat gekastijdt

wordt door de slechte wetten die wij door onze lafheid verdienen.

Het Stemrecht staat aan de dagorde en wij mogen het er onder geene voorwaarde meer laten afdringen.

Er bestaan geen rechtvaardige argumenten TEGEN het Algemeen Stemrecht. Al wat men er tegen inbrengt berust op onrecht of brutale zelfzucht.

Een volk mag geen onrecht dulden of het is rijp voor slavernij.

Op dus, ontferden van alle steden en dorpen, het oogenblik is gekomen om te toonen dat gij belang stelt in uw recht. Toont dat gij meer zijt dan een domme ploeg of werkhond, die vragen immers ook naar geen recht en gevoelen daar geen behoefte aan.

Zult gij u op dezelfde laagte houden als een os of ezel?

Dat kan niet. Helpt ons daarom mede tot verovering van ons Recht.

Verspreidt dit blad uit al uwe macht! Geft het aan vrienden en kennissen.

Bereidt u voor den grooten dag van 10 Augusti, opdat door gansch het land een enkele machtige kreet dreune, die zelf de grootste onverschilligen wakker schudt: « LEVE HET ALGEMEEN STEMRECHT! »

Wie wilt het geweld?

De Socialisten of de Burgers?

Deze laatsten willen den burgeroorlog, hitsen aan tot geweld, verbitteren de gemoederen, vuren den haat aan tusschen de klassen en maken de Revolutie onvermijdelijk, daar waar eene vreedzame oplossing mogelijk is.

Men noeme eene enkele daad, een woord van ons, een artikel, eene zinsnede, waar wij tot geweld hebben aangehitst?

Niemand kan een dergelijk bewijs leveren. Het bestaat niet.

Wanneer de opstanden in 1886 en 1887 in het Walenland woeden, hebben wij ze uitgelegd, verklaard en verschoond, als de uitbarstingen van woede en honger, van teleurstelling en wanhoop.

Wij hebben het verbranden der nijverheidsgestichten afgekeurd, de vreedzame houding, de kalmte aangepredikt. In naam der menselijkheid, vroegen wij aan de regeering een blijk, eene daad van verzoening, een woord van hoop voor onze broeders uit het Walenland.

En dan wisten wij nog niet, wij vermoedden slechts, dat er betaalde regeerings-agenten, opstokers, Pourbaix', Rouhet-te's, Coussaert's en Laloi's in 't spel waren.

Wij wisten niet dat al wat er in 't Walenland gebeurd is, het werk was der regeering, het werk der mannen van « orde »!

Wij wisten het niet, wanneer Vander Smissen zijne brutale moordenaarsbevelen gaf en de ongelukkigen neerschoot.

Wij wisten het niet, wanneer wij de moeders opriepen, om den volksmoord te beletten en wij werden als opstokers, als revolutionairen veroordeeld.

Wij waren de geweldenaars en de regeering was de BRAVE, de ONBEVLEKTE, de steunpilaar der Orde(!)

In deze omstandigheid, gelijk in alle anderen, waren wij de ware mannen van orde en rust, die wij nog zijn.

Wij willen de vreedzame oplossing der maatschappelijke vraagstukken, langs wettelijken weg, zonder schokken of geweld.

Maar dan moet men den wettelijken weg voor ons openen, ons wapenen, met de macht van het Stemrecht, ons deel laten nemen aan de wetgeving, ons in staat stellen ONZE eischen te verdedigen, te doen kennen en te zeggen wat ONZE behoeften zijn en hoe wij het mogelijk achten ze te bevredigen.

Wij vreezen de discussie niet,